

**mig
og min lillebror**

NR. 49.

29-1-1968

LAU LAURITZEN FILM A/S præsenterer:

*den festlige danske
lystspilfarce i farver*

mig og min lillebror

Instruktør Lau Lauritzen
Manuskript Aage Stentoft og Ulrich Ravnbøl
Fotograf Mikael Salomon
Arkitekt Togo Esben
Tonemester Torben Øksnebjerg
Still-Foto Gerhard Pedersen
Make-Up Lene Henriksen
Kostumer Annemarie Aaes
Script Gyttte Petersen
Klip Nils-Ulrik Meyer Petersen
Rekvisitor Palle »Nybo« Arrestrup
Instruktørassistent Tom Hedegaard
Produktionsassistent Ole Mølgaard
Fotografassistent Carsten Behrendt Poulsen
Produktionsledelse Just Betzer

Personerne:

Søren Severinsen Dirch Passer
Peter Severinsen Poul Reichhardt
Annelise Hansen Lily Broberg
Jens Olsen Jesper Langberg
Sofie Olsen Else Marie
Sognerådsformand Gunnar Lauring
Thorvald Christensen Karl Stegger
Olivia Christensen Guri Richter
Lone Christensen Lotte Horne
Frederik Holm Palle Huld
Fru Holm Lise Thomsen
Amtmanden Arthur Jensen
Landbetjenten Chr. Arhoff
Sagføreren Valsø Holm
Værten Peer Guldbrandsen
Ministeren Einar Juhl
Kvindelig minister Elga Olga

Udlejning: A/S ASA FILMUDLEJNING

Der er fest på Bomø. Man har fået bro til fastlandet. Alt er klar til den festlige indvielse – næsten alt, for amtmanden er ikke dukket op endnu. Han er nemlig sidste passager med den lille færgejolle »Marie«, som passes af Peter og Søren Severinsen, og brødrene har besluttet, at den sidste tur skal fejres på behørig vis.

Egentlig er Peter og hans lillebror Søren, der er to hoveder højere end Peter, ejere af en af Bomø's største gårde. Men de synes, det er meget hyggeligere at være færgeomænd, og det er deres livsfilosofi, at man skal nyde tilværelsen. Denne filosofi deler deres søster Olivia bestemt ikke. Hun synes, brødrene misrøgter den fædrende gård og

ønsker at få dem umyndiggjort. Sognerådsformanden prøver først at skræmme dem til frivilligt at give afkald på gården: »Er I overhovedet klar over, hvad der kræves af et moderne landbrug? I skal have papkyllinger på loftet, æggene skal datostemples, svinene skal have flere ribben, kalvene skal bag tremmer, mælken skal homogeniseres, og glem så ikke, at der skal moms på hele molevitten«. Meget er Søren og Peter rede til, men »moms på molevitten«, dér sætter de grænsen, og beslutter sig til at tage til København for at undersøge, om det ikke er i strid med grundloven.

Trods mange genvendigheder efter ankomsten til hovedstaden finder de endelig Christiansborg, og som sædvanlig

tager de fleste ministre ikke imod. Til alt held er justitsministeren netop valgt i Bomø-kredsen og kan derfor afse både et par minutter og et par cigarer. Han foreslår dem at forpagte gården væk eller få en bestyrer – eller en husbestyrerinde, en rigtig gæv pige, der kan sætte skik på det hele. Men den slags hænger ikke på træerne. Man må selv ud og lede efter hende.

Peter og Søren har nok misforstået ministeren lidt, for de starter deres søgen i Nyhavn. Her løber de på en tredje Bomøbo, Jens, der netop er gået i land efter at have sejlet på varmen. Jens er kommet op at »diskutere« med en direktør Holm og i løbet af et øjeblik er værtshuset en bøl-

gende slagmark med Søren og Peter som ivrige deltagere. Servitricen, Annelise, forsøger at gyde olie på de oprørte vande, men opnår kun at blive sagt op med øjeblikkeligt varsel. Peter og Søren synes imidlertid, hun netop er den søde og gæve pige, som de har brug for hjemme på Bomø og engagerer hende straks.

Annelise får et mindre chok ved synet af »Strandgaarden«. Hun får dog hurtigt sat Søren og Peter i gang med at rydde op – men det var jo ikke lige det, de havde ventet. Og én ulykke kommer sjældent alene! Turisterne vælter over den nyindviiede bro og ødelægger Bomø's sidste rest af fred og idyl. Overalt på stranden er der »Besetzt«, og selv

Sørens jagtbytte snupper turisterne. Olivias mand, Thorvald, glæder sig derimod over den store turisme. Han får de yndigste badepiger under omklædning i kikkerten, men desværre også Jens og Lone. Olivia er på eksplosionsstadiet: Lone fjøtter rundt med en sømand og hendes to brødre. Søren og Peter er simpelthen blevet helt forrykte, efter denne Annelise er kommet til. Men Annelise er god nok, ikke alene har hun fået sat skik på »Strandgaarden« og skaffet nogle penge ved at sælge en idyllisk ø til direktør Holm, men hun har også fået sat skik på de to brødre og endda fået dem til at føre regnskab – dobbelt bogholderi.

Da Olivia og Thorvald med sagfører derfor dukker op på

»Strandgaarden«, venter der dem en alvorlig overraskelse, men det venter der i og for sig også Peter og Søren, for Annelise har besluttet at rejse. Hun ville imidlertid ikke være den gæve pige, hvis hun ikke allerede havde sørget for en afløser – eller rettere to. Lone og Jens skal giftes og bliver bestyrerpar på »Strandgaarden«, så Peter og Søren atter kan få tid til at føre deres livsfilosofi ud i praksis. Og Olivia? Ja, når alt kommer til alt, så bliver det jo i familien.

Bomø-sangen

Peter: På Bomø pukler folk som gale –
ingen er tilfreds.
Søren: De lider af en meget fornem ting –
de kalder stress.
Peter: Men vi vil hel're fiske og ta' ud
og gå på jagt.
Søren: Ja, det var faktisk lige netop det,
jeg vil' ha' sagt.

Begge: Vi elsker dig, Marie –
du har altid været go'.
Søren: Men nu må du gi' op –
fordi vi fik den skide bro.
Peter: Støt står den danske sømand –
om den gamle skude vagt.
Søren: Ja, det var faktisk lige netop det,
jeg vil' ha' sagt.

Søren og Peter: Vi takker dig for alt, hvad du
har gjort for vores ø.
Men nu kan vi få lov at sejle
vores egen sø.

Søren og Peter: Det lyder smukt og kønt –
men min beslutning står ved magt.
Annelise: Ja, så'r der ingen andre, der har no'ed
og sku' ha' sagt.

